בוז א מיי' פ"ד מהל' טוען הל' ח ופ"ד מהל' גזילה הל' יד סמג עשין לה טוש"ע

ח"מ סי' עה סעיף יג וסי' שסד סעיף ג וסעיף ד:

מח ב ג מיי׳ פט"ו מה׳

טוען הלי ה סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סיי קמה סעיף ג [ורב אלפס שבועות

פ"ו לף שמו:ן:

הגהות הב"ח

(מ) גמ' וכי אתי: (ג) רשב"ם ד"ה היכי וכו'

חד עד שחטף: (ג) ד"ה ליפטריה מלשלם משום החי

ול"ל ליהו. ב) ושבועות מ.], ג) [שס], ד) שייך לדף ל״ג מ.], ג) (שס], ד) שייך לדף ל״ג

מוסף רש"י

לישלם. שאין כל החוטפין נאמנים לומר שלי גולחי, דא"כ אין לך גולן שמשלם ואפילו יש עדים (שבועות ליכא תרי מהדי. לחספה וחיכה מלהחוירו (שם). ליפטריה. מלהחוירו שהרי חין כחן שני עדים ומיגו דחי בעי חמר לח חטפתי כי אמר נמי דידי מטפתי נאמן (שם). איכא חטפתי נאמן (שם). איכא חד סהדא. דמטפה מיניה ואי הוה אמר לא מטפתי היה לריך לישצע להכחים (שם). לישתבע. . את העד שבועה שהעד מחייבו מחח. מעידו להכחים את העד וזה אינו יכול לישבע על כך שהרי מודה הוא לדברי העד שמעפה והוה החי גברח חכנ שבועה זו כגזלן אצל כל שבועות שאינו יכול לישבע עליהן, אף זה בשבועה זו אינו יכול לישבע שהרי מודה בה (mm), הוי מחוייב שבועה. על כרחו אם בא להחזיק בה הויא עליו לישבע שלא חטף, שאין החוטף נאמן לומר שלי חטפתי, וזו היא השבועה שהטד מחייבו לישבט טל מה

מוסף תוספות

א. למאי דקא מסהי סהדי, [ו]אי אפש לאשבועי ולמיפטריו נין א' אפשר לאשבועי ולמיפטריה, [ד] הו"ל כאילו גזל באפי תרי דלט תרי דלא מהני לי שבועתיה למיפטריה וכר׳ ולא מסרינן ליה מומתא, קאמר הוה ליה כגזלן. ב. ולא מצי .הישב״ה. רשכ״נו. ... . למימר ליה האיך, שטרך למימר ליה האיך, שטרך בידי מאי בעי. תוס' שנועות לנ: ג. דכי כתיב כי הוא וה אמלוה נמי הוא דכתיב דבעינן הודאה בהדי שבועה דכפירה, והכי נמי בעינן הודאה בהדי שבועה דנאנסו. תוס' נ"ק קז. T. דבלא שבועה לא היה חושש להכחיש את העד ואיכא מיגו אבל לישבע רדרר שהעד מרחישו זה בדבר שהעד מכחישו זה ודאי קשה לו. תוס׳ שנועות לכ: ד״ה הוה. ה. דשבועת עד אחד תשלומין נינהו, דכי איכא תרי לא מיפטר מידי תשלומין בשבועה אלא שלומי משלם, וכי ליכא אלא חד פטריה רחמנא מתשלומי ממון . ובלבד שישבע, והילכך או ישלח ממוז או שרועה. ישקם ממון או שבועה, ועד דמשתבע שבועה דעד אחד, לא מיפטר מיניה.

כשב״לו.

אביי דלא דמי לדרבי אבא דהכא חד סהדא לסיועי האתי בין להרקע בין לפירות שהרי הוא מעיד שגם הקרקע שלו והא דאמרינן במסקנא אלא אי דמיא (ש) לדרבי אבא לחד סהדא לתרתין שנין ולפירי לא הוה לריך למינקט ולפירי כיון דעד השתא נמי לא איירי אלא בפירי אלא אגב תרתין שנין נקט נמי לחד

פטרי והא פשיטא דאינו נאמן לומר דידי חטפי בלא מיגו כדפרישי׳ לעיל

לכך נראה כמו שפי' ריב"ם דודאי הוי מיגו ולהכי פטרי רב ושמואל

דנאמן בשבועה במיגו דאי בעי אמר לא חטפי ור׳ אבא סבר אע״ג דאית ליה מגו חייב דכיון דאיכא אחד המחייבו שבועה מן התורה כן הוא הדין

שישבע להכחיש את העד או ישלם ואין מועיל לו מיגו ליפטר ה וא"ת ור'

אבא היכי מפיק לה בפ' כל הנשבעין (שם) מדכתיב שבועת ה' תהיה בין

שניהם ולא בין היורשין דאמר ליה מנה לאבא ביד אביך ואמר חמשין

ידענא וחמשין לא ידענא דדייק התם מדאילטריך קרא למיפטר יורשים

ש"מ באביו כה"ג מיחייב אלמא מחויב שבועה ואינו יכול לישבע

משלם והיכי דייק מינה אנסכא התם ודאי משלם דליכא מיגו אבל

הכא דאיכא מיגו מנא לן דמשלם ונראה לר"י דרבי אבא לא הוי

טעמיה מקרא אלא מסברא בעלמא כדמפרש והא דקאמר התם כוותיה

דר׳ אבא מסתברא מדתני ר׳ אמי שבועת ה׳ תהיה בין שניהם ולא

בין היורשין קרא למיפטר יורשים אתא ולא לחייב האב והא דקאמר

התם רב ושמואל האי שבועת ה' וגו' מאי דרשי ביה ה"ק כיון לבאב

בכה"ג פטרי אמאי אינטריך קרא למיפטר יורשין ול"ל דהא דאמרי

בהכותב (כתובות דף פה. ושם) גבי אבימי בריה דר' אבהו דהוו מסקי

ביה זוזי בי חוזאי כו' מתוך דיכלי למימר להד"ם יכלי למימר

סיטראי איירי בתר דתקון רבנן שבועת היסת דלא הוי השליח

עד דנוגע בעדות הוא כיון דחייב שבועת היסת דאי קודם דתקינו

רבנן שבועת היסת הוי השליח עד גמור דנאמן לומר למלוה פרעתי

מיגו דאי בעי אמר אהדרתינהו ללוה כדאמר בריש האיש מקדש (קדושין

דף מג:) וכיון דאיכא עד היכי מהימניה במיגו דלהד"ם דהוה ליה

מחויב שבועה ומתוך שאין יכול לישבע משלם כדאמרינן הכא:

ים הוה יתיב רבי אבא קמיה. משמע דר׳ אנא היה תלמידו

של ר' אמי וקשה דאמר בפ' כל הנשבעין (שבועות דף מז. ושם) א"ר אמי

רבותינו שבח"י אמרו חזרה שבועה למחויב לה ואמר התם דרבותינו

שבא"י היינו ר' אבא ואור"י דאשכחן בפ' חבית (שבת דף קמו:) דקרי

רב לרב כהנא ולרב אסי רבותינו אף על גב שהיו תלמידיו אבל קשה

לר"י דבאלו מציאות (ב"מ דף כד:) אמר דר' אמי אשכח פרגיות שחוטות

אתא לקמיה דר׳ אבא א"ל זיל שקול לנפשך ולפי ספרים דגרסינן התם

ר' אמי אתא לקמיה דר' אסי ניחא טפי אף על גב דרבי אמי היה

םהדה ולפירי: קוי מחויב שבועה ואינו יכול

לישבע. שהרי מודה א וא"ת וליהמניה בשבועה במאי דאמר דידי חטפיב במיגו דאי בעי אמר לא חטפי וכי תימא דהא לא חשיב מיגו דהא אם אמר לא חטפי היה חייב שבועה דאורייתא לא היא דהא אמר בהמוכר את הבית (לקמן דף ע. ושם) המפקיד אלל חבירו בשטר נאמן לומר החזרתיו לך בשבועה מיגו דחי בעי אמר נאנסו דהוי נאמן בשבועה אע"ג דבנאנמו איכא שבועה דאוריימא ומיהו לפי׳ ר״ת דפירש שבועה דנאנסו

מיגו: (ד) ד"ה לישתבע וכו׳ מיגו: (ד) ד"ה לישתבע וכו׳ פסול הוא כגולן אצל כל שבועות דהא ליכא למימר לישתבע: (ה) ד"ה הכא וכו׳ ניקתבע: (ט) ד"ה הכח וכר לסיועי ליה קאמי: (ו) ד"ה אלא אי דמיא נסכא וכר: (ו) בא"ד ולית ליי לשמעון וכר: (ח) בא"ד במאי דמסהיד חד סהדל התם הוא דמשתבע: (ע) תום׳ הום דמשתבע: (ט) תוםי ד"ה (בדף הקודם) היינו וכו' אלא אי דמיא דרבי כל"ל ואות ל' נמחק: (י) ד"ה הוי מחויב וכו' ע"י מיגו שלא היה יכול: (כ) ד"ה הוה דהתם היא מדרבנן דלא מיחייב שבועה דאורייתא אפילו בנאנסו אלא היכא דאיכא הודאה במקצח אמי שפיר וליכא למימר נמי דהאי לא חשיב מיגו דלא הוה חליף למימר לא חטפי להכחיש את העד או משום שירא שלא יפסלוהו לעדות העד ובעל הנסכא כדאמר בפרק זה בורר יתיב וכו' ובהניזקין אמר במי ההוא: (ל) ד"ה וכל וכו' (סנהדרין דף כה.) דבעל דבר מהימן למימר [לדידי אוופן ברביתא] דהא משמע דאי לאו דעד מחייבו שבועה היה פטור והיינו על כרחך במיגו דאי לאו מיגו לאו כל כמיניה למימר דידי חטפי דהא כי איכא אבא נמחק: (מ) בא"ד כר׳ תרי סהדי משלם ואינו נאמן לומר דידי חטפי ואומר ר"י דודאי אם יוסי ועבד עובדא כר' יוסי: לא היה העד מחייבו שבועה היה נאמן במיגו דאי בעי אמר לא חטפי שיכול להעיז פניו להכחים את העד בלא שבועה אבל השתא דמחייבו שבועה לא מהימן בשבועה ע"י מיגו (י) שהיה יכול להעיז פניו ולישבע בדבר שהעד מכחישו ד אבל קשה אי ליכא מיגו מאי טעמא דרב ושמואל דפליגי בפרק כל הנשבעין (שבועות דף מז. ושם) ארבי אבא ופטרי בנסכא דלית להו מתוך שאינו יכול לישבע משלם והשתא אמאי

רבינו גרשום

את. לם יו זי וכל וכד פרש התם רצותינו שצא"י למקומה כל"ל ותיצות ר"

ליכא תרי סהדי. דמסהדי דחטפה מיניה: לישתבע. דיוטפה מיניה: לישוובע. דריריה הוה הואיל דליכא אלא עד א'. לא מצי למישתבע דהא מורי דחטפה וה"ל כגזלן: הוה . ליה מחויב שבועה ע"פ עד אחד ואינו יכול לישבע משלם. וכי היכי דהכא לא הוי אלא חד סהדא ואוקמוה בידא דתובע ה״נ גבי ארעא דלית בה אלא חד סהדא נוקמה בידיה דתובע א"ל (ר' אמי) [אביי] דתובע א״ל (ר׳ אנזי) נאביין מי דמי התם חד סהדא דאייתי תובע לאורועי להאי חוטף ולהכחישו קאתי דלא נאמן אלא בשבועה ואי נאמן האלא בשבועה ואי הוה סהדא אחרינא בהריה מפקינן ליה מיניה לגמרי י. והכא חד סהדא דאייתי ... נתבע לסיועיה אתי דמסהיד כוותיה דאכלה שני חזקה: . אלא אי בעית לדמינהו לדר׳ ארא אייבעינין היכוו לוד אבא לחד סהדא ולתרתי שנין ולפירא. כגון דאמר ליה מאי בעית בהאי ארעא ליה מינך זבינתה י ואכלתיה שני חזקה ואזל לחזקיה אי נמי דאמר אכלה תלת שנין אבל לא זבנה מיניה אלא לפירות ירד בה ן אריס למחצה ולשליש לדיבוריה והיינו דומיא דחד סהדא דנסכא דמרע לנתבע ומש״ה נמי האי סהדא דמכחיש ליה משוי ליה

היכי נידיינוה דייני להאי דינא לישלם ליכא תרי סהדי ליפטריה איכא חד סהדא לישתבע הא אמר מיחטף חטפה וכיון דאמר דחטפה הוה ליה כגזלן אמר 🌣 (להו) רבי אבא אחוי מחויב שבועה שאינו יכול לישבע וכל המחויב שבועה שאינו יכול לישבע משלם א"ל אביי במי דמי התם סהדא לאורועי קאתי 🕫 כי אתי אחרינא בהדיה מפקינן לה מיניה הכא לסיועי קא אתי כי אתא אחרינא מוקמינן לה בידיה אלא אי דמיא הא דרבי אבא ילחד סהדא ולתרתי שני ולפירי: ההוא

לידיינו דייני להאי דינא: לישלם. דהא מודי שחטף ולא כל הימנו של חוטף לומר שלי חטפתי דהעמד ממון על חזקתו: ליכא תרי סהדי. דחטף ובמיגו דאי בעי למימר לא חטפתי מהימן נמי למימר דידי חטפי: ליפטריה. (ג) משום האי מיגו איכא חד סהדא ואי אמר לא חטפי הוה בעי אישתבועי להכחים את העד: לישתבע. את השבועה שהעד מחייבו אינו יכול דהא מודי דחטף והעד מחייבו לישבע שלא חטף להכחיש את העד דהכי משמע קרא (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת וגו' לשלם ממון שהוא כופר והעד מחייבו לא יקום אבל קם הוא לשבועהט להכחים את העד שלא חטף בממון זה וגבי הך שבועה פסול (י) כגזלן אצל כל שבועות דהא לית ליה למימר לישתבע דדידיה חטף שאין זו שבועה המוטלת עליו ולמפטריה בלא כלום אי אפשר שהרי הורע כחו של מיגו: א"ל רבי אבא הוה. ליה האי חוטף כו'. וה"ל איכא למימר כי האי גוונא כי הוו תרי סהדי דאכלה שני חזקה מוקמינן לה בידא דלוקח ליכא סהדי דאכלה שני חזקה מפקינן לה מיניה ומהדרינן למרה איכא חד סהדא דאכלה שלש שנים לישתבע דעד אחד לשבועה קם אפי׳ לא הוה קרקע לא משבעינן ליה על מאי דאסהיד סהדא דלא כפר ליה אלא מודי ליה דאכל וטוען אין אכלי ודידי אכלי: א"ל אביי מי דמי. לדרבי אבא: המס. בדר' אבא הוה חד סהדא לאורועי לחוטף קאתי דהא מסהיד ביה שחטף והורע כחו של מיגו דחוטף ומחייבו שבועה ומתוך שלא יכול לישבע משלם דאילו אתא חד סהדא שמעיד כמותו שראוהו שחטף מפקינן לה מיניה דחוטף ולא תועיל לו שבועה אפי׳ אם יוכל לישבע: הכא. בדין קרקע זה ההוא סהדא לסיועי (ס) ביה קאתי שמעיד שהחזיק בה שלש שנים וזכה בה דאי איכא חד סהדא אחרינא עם זה מוקמינן ליה בידא דמחזיק והיאך תאמר שעל יד עד זה יתחייב שבועה ומתוך שאינו יכול לישבע משלם והרי לא בא להורע כחו ומ״מ זה יפסיד הקרקע שהרי אין לו עדי חזקה: אלא אי דמיא (י) לנסכא דרבי אבא לחד מהדא ולמרמין שנין ולפירי. כגון ראובן דתבעיה לשמעון וא"ל גזלתה לארעאי ואכלת פירותיה שנתים וא"ל שמעון זבנתה ניהלי ולית (1) לשמעון עדי חזקה דדינא הוא לאהדורי ארעא למרה מכיון דלית ליה עדי חזקה ולפירי משתבע דבזביניה אכלתינון דהי"ל הפה שאסר הוא שהתיר ואע"ג דמהדר לה לארעא פירי לא מהדר דהא ליכא סהדי דאכיל הפירות ומיגו דיכול למימר לא אכלי כלל יכול למימר נמי אכלי בזביני ולית ליה עלה אלא שבועה אבל אי איכא סהדי דאכל פירי תרתין שנין מחייבין ליה להדורי אפי׳ פירי כרב נחמן . דאמר [לג:] הדרא ארעא והדרי פירי ואייתי ראובן חד סהדא דאכל פירי תרתין שנין וכגון שמעיד שלא אכל כי אם ב׳ שנים דלאו לסיועי לשמעון קאתי אמר שמעון אין אכלי ודידי אכלי שקניתי הקרקע והפירות אפס לא נוהרתי בשטרי הא הוא דאיכא לדמויי לדרבי אבא דאמרינן היכי לידיינו דייני להאי דינא ניחייביה להדורי פירי ליכא תרי סהדי דאכלינהו ואי משום דאודי הא טעין ואמר דידי אכלי וכה"ג ליכא הודאה לחיוביה ניפטריה במיגו הא איכא חד סהדא דאמר דאכלינהו לפירי תרתין שנין ואינו יכול לכפור בדברי העד לישבע לשקר ניחייביה שבועה בעד אחד דאי הוו תרוייהו מחייבי ליה ממונא וכ"מ ששנים מחייבין אותו ממון אחד מחייב אותו שבועהם כי אמרי׳ עד אחד לשבועה אתי היכא דקא כפר במאי דמסהיד (מ) סהדא חד הוא דמשתבע דלא היו דברים מעולם אבל הכא הא קא מודי דאכל אלא טוען דידי אכנֿי

היכי לידיינוה דייני להאי דינא. שאילו היו שנים מעידים אותו שחטף

היינו מחייבין אותו לשלם שאין אדם נאמן לחטוף דבר מיד חבירו

ולומר שלי אני חוטף אא״כ יש לו עדים דהעמד ממון על חזקתו

וזה המוחזק בו אין אדם יכול להוליאו ממנו בלא ראיה והחוטף

ממנו גזלן גמור ואי נמי לא היה כאן

עד אחד שחטף כי אמר נמי חטפי

ודידי חטפי מהימן מיגו דחי הוה

בעי הוה אמר לא חטפי שהרי אנו

רואים אותו מוחזק בממון אי נמי

כי איכא חד (ב) שחטף אילו היה זה

מכחישו לומר לא חטפתי היה נשבע

שלא חטף להכחיש העד דעד אחד

קם הוא לשבועה ובג׳ דרכים הללו

היה הדין פשוט אבל הכא דאיכא עד אחד שחטף וזה אינו מכחישו אלא

מודה שודאי חטף ודידיה חטף היכי

גדול מר' אסי דבכ"מ מזכיר ר' אמי קודם ר' אסי ובהניזקין (גיטין דף נד:) אמר (כ) ההוא דאתא לקמיה דר' אמי כו' אמר לפניו רבי אסי רבי אתה אומר כן הכי א"ר יוחנן כו' ומ"מ חבירו היה ולפי שהיה גדול ממנו קורהו רבי ולפי שחבירו היה בא ר' אמי לפניו ליטול עלה ממנו וא"ל זיל שקול לנפשך: ובל המחויב שבועה ואינו יבוד דישבע משדם. צפ' כל הנשבעין (שבועות דף מו. ושם) חנן חשודים שניהם על השבועה חזרה שבועה למקומה דברי ר"מ ורבי יוסי אומר יחלוקו ומפרש החם רבותינו שבא"י (ו) רבי אבא למקומה למחויב לה ומייתי התם מהך דשמעתין דרבותינו היינו רבי אבא והשתא רב נחמן דפסק התם כרבי יוסי (מ) ועובדה עבד כרבי יוסי יחלוקו לית ליה לר' הבה וקשה לר"י דאתרינן בפרק השואל (ב"ת דף 1: ושם) בגת' דהשואל את הפרה ליתה תיהוי תיובתיה דרב נחמן דאתר מנה לי בידך והלה אומר איני יודע פטור ומשני מתני' בשיש עסק שבועה ביניהן כדרבא דאתר רבא מנה